

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thronus Dei Maria Deipara

Spinelli, Pietro Antonio

Coloniæ Agrippinæ, 1696

Aliquot Deiparæ miracula ex Vincentio Beluacensi lib.7 speculi histor. nu.
3.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46853)

Arnoldus
Baronius
Arnoldus.

nalem Baronium tom. 10. ad annum Domini 870. Item à Damasco, inquit Arnoldus, ad tria millia est locus quidam in montibus situs, qui Saidaneida vocatur, & à Christianis inhabitatur. Et est ibi ecclesia in rure sita, & in honorem gloriose Virginis dedicata, in qua moniales virgines duodecim, & monachi octo affidue Deo seruiunt, & B. Virgini. In qua Ecclesia vidi tabulam ligneam ad mensuram vnius vinarum longam, & latam ad modum dimidiarum vinarum retro altare in muro sanctuarij in fenestra positam, & ferro laquealiter cancellatim firmatam. In qua tabula effigies B. Mariæ Virginis aliquando depicta fuit, sed nunc (quod dictu mirabile est) pictura super ignem est incarnata, & oleum odoriferum super odorem balsami incessanter ex ea manat. De quo oleo multi Christiani, Saraceni, & Iudæi de duersis languoribus sepe liberantur. & nota quod oleum illud nunquam imminuit quantum cunque inde accipitur. Nec prædicta tabula à quoquam tangi audeat, videri autem omnibus hominibus conceditur; oleum verò illud à Christiano religiose conferuatur, augmentatur, & cum pro quocumque cum deuotione, & fide sincera sumptum fuerit, pro honore sanctæ Virginis, commissisque solemnitatibus indubitanter impetrabitur. Ad hunc locum in Assumptione, & die gloriose Natiuitatis suæ, omnes Saraceni illius Prouinciarum, vna cum Christianis causa orandi conflunt, & Saraceni carmonialia illic sua offerunt eum maxima deuotione. Nota, quod hæc tabula primò Constant. nopolis facta & depicta fuit; tunc temporis quædam Abbatisse supra dicti loci causa orationis Ierusalem descendit, & impetrata tabula à Patriarcha Ierosolymitano eam secum ad Ecclesiam sibi commissam transportauit. Fuit autem hoc incarnationis anno octingentesimo septuagesimo; sed postea per multa tempora cepit oleum lacium ex ea manare. hucusque Arnoldus.

ALIQVOT SELECTA DEIPARÆ
miracula ex Vincentio Beluacensi
lib. 7. speculi histor.

Aliqua
Deiparæ
miracula
ex Vincen.
Beluacensi.

Vincentius Episcopus Beluacensis ex sacro ordine Prædicatorum Theologus fuit eruditissimus, qui anno 1244 suum Speculum historiale abſoluit, quemadmodum ipsemet ad calcem illius Operis testatur. Is in

libro septimo eiusdem speculi capite 81. nonnulla Deiparæ miracula non absque delectu se conficere affirmat. Nos quædam ex illis hoc loco in serenus adiecto capite, vnde sunt de prompta.

Quidam ex nauis, quæ aquis per inferiorem histum irumpentibus mergebatur, cum in cimbam, in quam Episcopus quidam cum nonnullis alijs ex ipsa nauis propter eandem causam se demiserat, descendere vellet, in mare decidit; atque ad ima pelagi demersus nūquam comparuit Episcopus tandem cum cimba deuectus, terræ cum socijs applicuisset, ecce locium, quem inter duas cecidisse naues in mare diximus, de mari subito viuum, & incolumem vident exire. Quærent stupentes, & de recepto socio exultantes, quid ei acciderit, quomodo à marinis fluctibus liberari sic potuit. Qui ait, beatæ Dei Genitricis cum in aquam caderem nomen exclamaui, sicque eius, & memoriam habendo, & nomen declamando ad ima pelagi deueni. At ipsa misericordiarum Mater Virgo Maria, quæ memorum suorum immemor nullatenus esse potest, mihi sub vndis adstitit, pallioque sub me clementer contexit, & contactum sub aquis vsque ad litus perduxit, hæc eo dicente, laudes Deo Deo referuntur, & Mater misericordiarum ab omnibus prædicatur. Vincentius cap. 88.

4. Abbas quidam in medio maris Britannici nimia cum alijs multis oppressus est tempestate; adeo vt omnes de vita cogerentur desperare. Itaque alij B. Nicolaum, alij sanctam Claram, alij pium Andream, vel quemlibet alium inuocabant. Vnusquisque enim quem familiarem sanctum habuerat, eum in necessitate sua familiariter inuocabat. Aliqua etiã offerebant munuscula, vt moris est tempestate marina deprehensis. Cumq; Abbas videret omnes istos, vel illos sanctos inuocare, neminem autem Matrem misericordiarum, Sidus marinum, cæteris omnibus miserè potentiorè Mariam nominare. Quid est, inquit, quod agitis fratres, quid ceteros, qui minus possunt tantum inuocatis; & ipsam quæ plus omnibus potest relinquitis? Bonum quæcum est, quod facitis, sed multo melius esset, si omnes vna voce matrem misericordiarum vna voce inelamaretis. Quo illi præcepto omnes vna voce Matrem Dei nominant, omnes, vt sui miseretur proclamant. & ipse quoque Abbas, qui præter vnum ponum nihil comederat, quique per duos dies, ac noctes ita afflictu

Maria opè
implorens
quidam in
modis fluctibus ser-
uatur.

Tempestat
maris se-
ditur.

h. c. i.

flictus erat, quod vix respirare poterat; illud Responsorium, *Felix namq;* cum suo Vesiculo; *Ora pro populo*, deuotissime cum Monachis suis cantare cepit, vixque finierat populus precem cum lamentatione, & Monachi cantum cum deuotione, & ecce in summitate malix magna, instar cerei apparuit, qui noctis tenebras fugans, omnes qui erant in Navi sua claritate perfudit, totaque pelagi cessauit tempestas, & cæli Regina iubente, facta est tranquillitas. Nec multum post, dies serenus illuxit, & terræ ad quam tendebat nauis applicuit. Vincentius cap. 89.

Beluacensis.

Puellam orbo insana-bili percussa sanatur.

In suburbio Nouionensi quædam puella pauper, manu, & arte victum quærens, dum in die festo Annunciationis Dominicæ, prout nendo moris est mulieribus, filium salua madesaceret, idem filium linguæ eius adhæsit. & labia vtraque quasi conuinculata distorsit, labioque intumescente, penè lingua obmutuit præ nimio dolore, os eius deturpauerat salua coagulata in spumam, & labia linguæ connexa vim naturaliter expuendi amiserant, puella fiebat, & quid ageret ignorabat, vicini eam ad impetrandam cælitus indulgentiam sancto præsentauerunt Eligio, sed redierunt infecto negotio, Itur postmodum ad Sanctæ Mariæ Monasterium principale, id est ad Pontificalem sedem Nouionensis Ecclesiæ. Ibi que in conspectu astantium, & pro ea rogantium gratia diuina labellulo vinculum excussit, & populum ad gratiarum actionem prouocauit. Vincentius loco cit.

Quidam à plaga damoni liberatur.

¶. Quidam pauperculus homuncio in vicinia Aquinensi habitans cum quadam die per villam deambularet lapidis offensione pedem, quem nudum habebat sibi læsit, & vi doloris sub stomachans diabolum nominauit, dicens lapidem illum in nomine diaboli ibi fuisse positum, & voce vix adhuc sermone finito, repente, quam violenta iniectione aquæ feruentis faciem totam perfundi sentiens, statim substituit, & se de loco mouere non potuit. Ex oculis eius multa aquarum abundantia guttatim defluere cepit, ita quod nihil omnino videre potuit, sed ad domum suam reductus cæcitate oculi dexteri perdurante, lumen finistri recipit. Et ecce tota facies eius in tumorem conuersa, oculi, nasus, os, ita tumore ex crescente disparuerant, vt non nisi deforme monstrum videretur. Quatuor autem diebus euolutis inflatio illa paululum exinaniti cœ-

pit sed tota facies eius ita ignitè puñtillis, & vesicis tyrgenticibus copiosa est, vt ab omnibus elephantico morbo percussus diceretur. Post hoc morbus ad inferiora descendens à renibus, vsque ad summos pedum articulos tam miserabiliter occupauit, vt curuatis popliribus talinartibus adhærent, adeo, vt horrenda contractione totus quodammodo in globum vnum redigeretur, sicque tota illa inferior corporis pars insensibilis mansit, vt si igne adueretur ardere quidem posset, sed omnino sentire non posset. Nunquam de lecto per se surgere, nunquam se ad sedendum erigere, vel in quodlibet latus reclinare potuit, sed semper relapsus iacuit. Per fenestellam verò, qua lecto eius contigua erat à transeuntibus sibi elemosynam mitti miserabiliter voesperando implorabat, vnde se, suosque sustentabat: quamvis autem eum, & paupertatis inopia, & infirmitatis angustia grauitè affligeret, stodebat tamen in doloribus suis Deo semper gratias agere, & pro benefactoribus suis assidue orare, ieiunijs quoque operam dare, peccata sua semper præ oculis habere, & pro eis humiliter Deo supplicare. Appropinquante autem tempore miserendi eius, quo Deus eum liberandum prouiderat, quadam die Resurrectionis Dominicæ cum longè fatigatus inedia perungiliaceret, & apud Aquinectum ad nocturnas laudes signa pulsare audiret, caput erigens, & versus præfatum locum protensis manibus reuerenter inclinans, Saluatoris clementiam exorabat. tunc ecce subito cernit sibi quandam in specie mulieris pulcherrimam, ac reuerendi aspectus, & habitus personam assistere, quæ commemorans ei patientiam, quam in dolore habuerat, & bona, quæ fecerat addidit: *Nonne preces tuas esse exauditas à Domino, fac ergo quod moneo, & Aquinectum te deferri facio, atq; in Ecclesia B. Virginis, & matris Dei Mariæ coram imagine ipsius pro salute tua inueneris, & virtutem auius senties auxilium. Quod cum ille fecisset Dei auxilio, & eius matris piæ suffragio ad plenum curatus est. Vincentius cap. 98.*

¶. Quædam mulier Iudæa in partu laborans, & clamans penè vsque ad exitum animæ angustiabatur, obstetricum quoque obstupuerat solertia, sola inque mortem tanti doloris finem præstolabatur. Interea dum inter angustias animæ & corporis anhæleret, subito lux cælitus emissa super eam emicuit, & vox cum luce

lucē pariter intonuit, dicens: *Inuoca Matrem le-
su, & liberaberis, inuoca nomen Mariae & salua
eris.* Luce foris subtraxta, sed virtute verbi sa-
lutaris intus radicata, mulier toto corde fide-
lis, vel fidens in Domino Mariæ nomen inuo-
cauit magna voce, & statim foelici partu filium
edidit carens omni dolore. Audientes autem
foeminae, quæ aderant inuisum sibi nomen,
turbabantur, & stridebant in eam, & nisi è cœlo
oculus Dei respexisset, fortassis in eodem loco
earum trucidata manibus animam exhalaf-
set. Itaque Maria suffragante scruientium e-
tiam mulierum cruentas manus euasit. Et post
dies Purificationis suæ assumptis filijs suis ad
ecclesiam confugit, ac legalibus institutis, &
iustificationibus carnis abrenuncijs, iu-
gum suauē Christi suscepit. Vincentius ca-
pite 99.

Beluacens

Tur suspen-
sus è la-
queo vi-
uue ena-
dis.

Fur quidam Elbo vocatus frequenter res a-
lienas rapiebat, quibus se, & suos aiebat. Qui
cum sanctam Dei Genitricem veneratur ex
corde, eamque dum ad latrocinandum iret ex-
orabat, ac deuotissime salutabat. Quadam die
in furto deprehensus, sine vlla miseratione ad
suspendendum ductus est. Cumque eo suspen-
so iam pedes eius penderent in aëre, S. Maria
Virgo mater in auxilium eius veniens per bi-
dum, vt sibi videbatur eum suis sanctis mani-
bus sustentauit, nec aliquam læsionem pati
permisit. Illi verò qui eum suspendebant, cum
ad locum illum rediisset, videntes eum viuē-
tem vultu hilari, quasi nihil mali patientem,
putauerunt eum non plene laqueo inæxum,
& dum accedentes gutturi eius transfigere vel-
lent, iterum S. Maria manus suas gutturi eius
apposuit, nec transfigi permisit. Cognoscentes
ergo, eo referente, quod sancta Virgo auxiliaretur
ei, dimiserunt eum abire. Qui factus mon-
nachus quamdā vixit Deo, & sanctissimæ ma-
tri eius postea seruiuit. Vincentius cap. 116.

Beluacens

ALIQVOT DEIPARÆ MIRA-
cula recentiora ex historia Indica Ioannis
Petri Maffei Socetatis
lesu.

Proregia
India filius
insignis vi-
sionem B
Virg. ope
cōsequitur

L Auentius Francisci Almeidae Indiae Pro-
regis filius cum anno sal. 1506. à Zamori-
no Rege Calecuti quod est Indiae Orientalis
celeberrimum emporium ingenti classe celsa-
rum nauium amplius 60. lemborum ac paro-
num, biremiumque ad 130. omni telorum ge-
nere, & numero militum instructissima petere-
tur, Francisci patris iussa naues non plus vn-

decim, ad mixtis tritētib; paucis, raptim ad-
ornaui Lusitanis præter nauas impositis o-
stingentis. Cumque ad ictum bombardæ ven-
tum esset conspicatus Laurentius tantam ho-
stium multitudinem expiatis de more noxis
primū omnium ædem Mariæ Virgini Vi-
ctrici vouit, si ea pugna barbari fusi, ac fugati
essent. Itaque pugna inita multis omnis gene-
ris hostium nauibus, aut depressis, aut in lictus
iectis cæsis tribus circiter hostium millibus,
sex tantum è suorum numero desideratis (quæ
res diuinum auxilium, sine vlla dubitatione
monstrauit) captiuas trahens onerarias nouem
ingenti parta præda simul, & gloria Cananoris
portum cuius Vibis in conspectu res erat gesta
sospes introiuit, ac primum omnium MARIÆ
Virgini Victrici, quam initio prælij vouerat, æ-
dem faciendam curauit. Maffei lib. 3. histo-
riarum Indicarum.

In eadem vrbē Cananore in sequenti anno Laurētia
qui fuit 1507. cum Lusitanorum arx Lauren- Britto ab
tio Britto eidem Præposito, à Rege Cananoris hostium
cum 50. millibus militum arctissima obsidione
premeretur, & milites, qui erant in Arce penu- B. Virg. o-
ria commeatus (cuius maxima pars quodam pe liberat
incendio erat absumpta) adeo laborarent, vt
iam neque muribus, neque alijs fædis animalibus
abstinerent, illisque necesse esset aut dedi-
tionem facere, aut fame funditus interire, Lusitani
desperato omni humano auxilio ad tem-
plum in extrema arce Virgini Deiparæ Victri-
ci ab Almeida extructum, de quo supra dixi-
mus, quondie confluebant opem cum à Deo,
cælitibusque tum præsertim ab ipsa Deipara
enixè petentes, Ne se in alieno, ac barbaro solo
tot vndique cinctos angustijs, & fame enectos
clementissima cæli Regina despiceret, suis pec-
catis veniam à Deo exposceret, neque iam de
corporis modo, sed etiam de animarum salute
periclitantibus in tempore subueniret. Haud
in cassum missæ preces. Ipsomet festo Assum-
ptionis die, ne quid miraculo rem posset exi-
mere, solito vehementius in unum pelagus
ingentem locustarum numerum ad ipsas tem-
pli radices eiecit. (Orosius verò lib. 4. de rebus
ab Emanuele gestis de hoc agens, multitudinē
hanc locustarum appellat magnam ingentiā
squillarum vim) quæ à Lusitanis gratulabun-
dis auidè collecta in multos dies abunde suffe-
cit, nec validos tantum sæua fame, verum etiā
(vt salubris est cibus) ægros diuturno morbo
leuant, sic aut factum est, teste Olorio, vt per
Gggg rotam